

Warszawa, 26 kwietnia 1937 r.

URZĄD PATENTOWY

EU4 b 1/64

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 24637.

Kl. 37 ~~a, 7/01.~~

379 1/64

Karol Rubin
(Bielsko, Polska).

Sposób wykonywania poziomej i pionowej metalowo-bitumicznej izolacji ścian budowli.

Zgłoszono 20 grudnia 1934 r.

Udzielono 4 marca 1937 r.

Znane są różne sposoby izolowania ścian budowli od działania wilgoci przy pomocy materiałów bitumicznych. Zależnie od ilości i jakości użytych bitumów izolacje te są lepsze lub gorsze, nigdy jednak nie dają zupełnie pewnego zabezpieczenia budynków od wilgoci. Dlatego też w droższych budynkach stosuje się obecnie do izolacji poziomej sklejanek, złożone z papy dachowej i bardzo cienkiej (0.1 mm) blachy ołowianej. Sklejanek te są dostarczane na budowę w niewielkich płytach, które układa się obok siebie, po czym lutuje się blachy ołowiane i kryje styki przylepką z papy.

Sposób powyższy posiada jednak pewne wady. Przede wszystkim w celu zmniejszenia ciężaru płyt blacha ołowiana musi być bardzo cienka, wskutek czego przy lu-

towaniu roztopia się ona pod działaniem płomienia lampy lutowniczej, przy czym powstają w niej dziury. Poza tym budowniczemu nie ma pewności, czy blacha ołowiana, zawarta w sklejanke dostarczonej na budowę, nie jest dziurawa. Wreszcie izolowanie powierzchni wklęsłych i wklęsło-załamanych, spotykanych często w budownictwie np. przy wykonywaniu różnych ścieków, za pomocą sklejanek ołowiano-bitumicznych jest utrudnione, ponieważ są one sztywne i pod kątem prostym nie dają się łatwo zginać. Wymienione wyżej sklejanek nie nadają się do pionowej izolacji ścian, ponieważ nie znany jest dotąd sposób łączenia tych sklejanek ze ścianą pionową, a samo przyklejenie ich do ściany nie wystarcza.

Wynalazek usuwa wady stosowanych

dotychczas sposobów izolacji. Polega on na oddzielnym naklejaniu na murze zarówno przy ścianach poziomych, jak i pionowych poszczególnych warstw izolacyjnych w dowolnie długich pasach, rozwijanych ze zwójów. Przy takim sposobie izolacji może być sprawdzona zarówno jakość użytych materiałów, jak i dokładność nalepiania. Zaletą wynalazku jest również możliwość zastosowania wkładki metalowej (ołowianej, miedzianej lub z dowolnego innego miękkiego metalu albo ze stopu miękkiego) znacznie grubszej (0.5 — 1.0 mm) od wkładki, stosowanej przy płytach sklejanym, które przy tak grubych blachach posiadałyby dość znaczny ciężar, utrudniający transport i układanie na ścianach budowli. Dalszą zaletą wynalazku jest pominięcie luźnowania przy łączeniu ze sobą poszczególnych pasów blachy. Według wynalazku pasy te łączy się zarówno w kierunku podłużnym, jak i poprzecznym na zakładki stojące (fig. 1a, 1b) lub leżące (fig. 1c), przy czym końce blach smaruje się lepni-kiem. Zastosowanie tego sposobu zapewnia prawidłowe pod względem technicznym wykonanie połączeń i mniejsze zużycie materiału, niż przy zastosowaniu sklejanie poszczególnych płyt ze sobą. Największą zaletą wynalazku jest pokonanie trudności, związanych z pionową izolacją ścian, wykonaną przy użyciu sklejanek metalowo-bitumicznych. W celu wykonania pionowej izolacji (fig. 2) przymocowuje się do ściany pionowo w odpowiednich odstępach paski d z blachy cynkowej za pomocą gwoździ e , wbijanych w spoiny ściany ceglanej lub zabetonowywanych w ścianie betonowej. W tym ostatnim zwłaszcza wypadku powyższy sposób postępowania jest szczególnie dogodny, albowiem paski d z wbitymi w nie gwoździami e przymocowuje się do wewnętrznej ściany deskowania, po czym przy wykonywaniu ściany betonowej gwoździe zostają otoczone betonem i zamocowane na stałe w ścianie betonowej. Paski d

są zaopatrzone w kątowe nacięcia, tworzące jęczyczki f , skierowane ku dołowi. Po przymocowaniu pasków na stałe, odgina się ostre jęczyczki f prostopadłe do ściany. Cała izolacja niezależnie od przyklepienia jej do ściany opiera się jeszcze dodatkowo na tych jęczyczkach. Sposób wykonania izolacji pionowej uwidocznił na fig. 3 i 4. Na fig. 3 pionowy pasek cynkowy d , przymocowany do ściany gwoździami e , ma odgięte jęczyczki f_1 . Przyklepiając do ściany warstwę g_1 papy, a na niej np. blachę ołowianą h , nabija się jednocześnie te warstwy na ostre sterczące jęczyczki f_1 , które następnie zagina się z powrotem ku dołowi do położenia f_2 , w celu otrzymania gładkiej powierzchni ściany. Aby utworzona w blasze pod jęczyzkiem nieszczelność nie przepuszczała wilgoci, nakrywa się opuszczony jęczyzek f_2 (fig. 4) kawałkiem blachy ołowianej j , który przylutowuje się do blachy izolacyjnej bez obawy o jej roztopienie, ponieważ jest ona dostatecznie gruba. Następnie nalepia się drugą warstwę papy g_2 (fig. 3), stanowiącą zewnętrzną część izolacji.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wykonywania poziomej i pionowej metalowo-bitumicznej izolacji ścian budowli, znamieny tym, że do ściany przymocowuje się w pewnych odstępach za pomocą gwoździ (e) paski (d) z blachy cynkowej, zaopatrzone w jęczyczki (f), utworzone w blasze przez nacięcia, przy czym na te jęczyczki po ich odgięciu w kierunku prostopadłym do ściany nabija się warstwy izolujące, naklejając je równocześnie na ścianę, po czym sterczące jęczyczki (f_1) zagina się ku dołowi do położenia pierwotnego (f_2) w celu otrzymania gładkiej powierzchni ściany.

2. Sposób wykonywania poziomej i pionowej metalowo-bitumicznej izolacji ścian budowli według zastrz. 1, znamieny

tym, że miejsca nieszczelne, wytworzone w blasze izolacyjnej przy odgiętych języczkach (f_2), nakrywa się kawałkami blachy (j), które przylutowuje się do blachy izolacyjnej, po czym na całą metalową

część izolacji przykleja się od zewnątrz warstwę papy.

Karol Rubin.

